

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra De, der tog hjemmefra 2

Citation: Larsen, Karl: "De, der tog hjemmefra 2: Forvalterfarmeren og hans Hustru. En Københavner paa Trampen. Den Fynske Husmandssøn Poul Jørgensen", i Larsen, Karl: *De, der tog hjemmefra 2: Forvalterfarmeren og hans Hustru. En Københavner paa Trampen. Den Fynske Husmandssøn Poul Jørgensen*, Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag, 1912-1914, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_13-shoot-idm140369700561040/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: De, der tog hjemmefra 2: Forvalterfarmeren og hans Hustru. En Københavner paa Trampen. Den Fynske Husmandssøn Poul Jørgensen

for mig at bære hans Vrøvl. Men bære hendes med, nej det kan jeg ikke. Jeg har opofret mig selv nok, nu er jeg træt. Du skriver, at jeg støder alle fra mig! Det vil jeg saa godt tro, thi jeg føler mig selv saa bitter og utilfreds, at jeg næsten ikke gider set andre Mennesker. Jeg føler mig saa ene og forladt, at jeg vilde ønske, at jeg havde Ende paa dette usle Liv — og derom har jeg Haab; ret mange Aar lever jeg Gud være lovet ikke. Forleden var jeg syg, og Doktoren hørte mig paa Ryggen med meget betænkelige Miner; tilmed spyttede jeg Blod og har næsten altid Smerter i Brystet. Klimaet her er for strengt for mig; jeg bliver her heller ikke — ikke for at forlænge mit Liv — men fordi jeg ikke tror, her er nogen Plads for mig. Muligen tager jeg til Denver, 500 eng. Mil herfra; den ligger paa Kanten af Stenbjergene; der skal være ikke saa varmt om Sommeren og ikke saa koldt om Vinteren — her kan man næsten fryse ihjel ved Siden af den gloende Kakkelovn. Desuden vil jeg bort — bort fra Christian! Jeg lever i stadig Uro for, at han skal komme herind og — ligesom saa mange Gange før — med Taarer og Bønner overtale mig til at prøve ham endnu en Stund. Stakkels Menneske! jeg har den inderligste Medlidenhed med ham; han er saa hjælpeløs. Gid det stod i min Magt at sende ham en hel Del Penge, saa han kunde komme over de første, strenge Aar som Nybygger!

Jeg mindes ikke, om jeg har fortalt Dig Aarsagen til Bruddet mellem Emma og mig, jeg vil derfor fortælle det igen. Først begyndte det med, at hun ved enhver given Lejlighed kommanderede mig, og kom

jeg til at ytre f. Eks. „Der har Du glemt det eller det“ (for at hjælpe hende, da jeg havde været her en Maaned før hun) skældte hun mig ikke ud! ja, jeg har aldrig hørt noget lignende i mit Liv. Jeg flygtede bort i Rædsel, forfulgt helt op ad Trapperne af de gemeneste Skældsord. Hun kunde staa og skælde en hel Time, tror jeg, uden at nogen kunde faa indført et Ord. Saa en Aften hos den danske Hr. Smiths Moder — der var kun os tre — kom vi til at tale om Tysk og Dansk (Fruen er tysk). Jeg fik mærkværdig nok Lov til at tale lidt, ellers plejer Emma at snakke, saa ingen kan faa indført et Ord, og tror Du saa ikke, at hun paa den uforskammeste Maade jeg nogensinde har hørt, talte til mig — hendes Mening var den ene gældende —, hun kendte Tyskerne langt bedre end jeg, Gud bevares! og endte med at fortælle mig, at jeg havde leflet med de tyske Officerer [*under Krigen 1864, da baade Herthagaarden og Holtum Præstegaard havde prøjsisk Officersindkvartering, og Laura i det hele taget færdedes meget imellem Tyskerne, hvad bl. a. fremgaar af et Brev fra hende, der findes i min „Under vor sidste Krig“, S. 198—199*]. Hendes Grovheder herhjemme, hvor kun den anden Pige forstod os, kunde jeg til Nød finde mig i, men at blive insulteret ned hos Byens første Sladdermadamme, det blev mig for meget. Paa Vejen hjem lod jeg hende derfor vide, at jeg kun giftede mig med Christian paa den Betingelse, at hun aldrig kom indenfor Døren. Du skulde høre, hvorledes hun ved enhver Lejlighed prøvede paa at haane og krænke mig, indtil hun blev syg; saa blev jeg god nok, saa vilde

hendes dyrebare Veninde Kokkepigen ikke pleje hende, saa holdt hun sig dog i Skindet i den Tid.

Imidlertid havde hun skrevet til Broderen og fremskillet Sagen i hendes Lys. Jeg omtalte ikke Historien til ham, jeg havde allerede tit fortalt ham om hendes Uartighed mod mig, saa jeg skrev kun, at jeg aldrig kunde gifte mig med ham, naar Emma skulde have et Hjem hos ham.

Som Svar derpaa fik jeg en Masse af Grovheder — et saa uforskammet Brev, at jeg ikke har skrevet siden. Det dræbte den sidste lille Rest af Medlidenhed, der var tilbage i mig, og jeg tænker nu kun med Undren paa, hvor jeg har holdt ud i næsten 7 lange Aar. Hele mit Liv er forspildt, jeg ofrede ham den sidste Rest af min Ungdom og staar nu som en forladt gammel Jomfru i Amerika! Dette er mere end bittert, det er skrækkeligt; der kommer undertiden en hel Rædsel over mig, og mit inderligste Ønske er kun at kunne vende hjem til Danmark. Endnu har jeg ikke samlet Rejsepengene, de fleste er gaaede til Christian, men om 3 à 4 Maaneder skulde jeg, vil Gud, have dem, gid jeg da kunde vende hjem igen! . . . Jeg venter hver Dag Brev fra Christian om et Svar for min lange Tavshed, og jeg gruer for den Tid, jeg gaar i Møde. Nu vil jeg rimeligvis kunne vinde ham om en Finger og faa ham til at tilbagekalde sine haarde Ord, men dette giver mig lige saa lidt Agtelse som Godhed for ham. Jeg har faaet Øjnene op. Jeg har gjort alt for at faa ham fremad; til ingen Nytte; han bliver aldrig til noget, og blev jeg først hans Kone, fik jeg nok at finde mig i, at Emma blev hos os — denne dovne Person,